

Lad os komme i gang!

Af Sebastian H. Mernild og Martin Lidegaard

■ Mens disse ord skrives mødes verdens regeringer endnu engang i FN-regi til COP16, hvor de vil forsøge at finde fælles fodslag om at reducere den menneskeskabte udledning af klimaforstyrrende drivhusgasser til atmosfæren. COP16 i Mexico forsøger at tage tråden op fra COP15 i København, der udstillede verdenssamfundets handlingslammelse overfor både den globale opvarmning og en truende energikrise som følge af både befolkningsvækst samt stigende forbrug på et tidspunkt, hvor klodens fossile energireserver nærmer sig et kritisk punkt. Til forskel fra COP15 sidste år synes det desværre denne gang umuligt at mobilisere bare den mindste optimisme hos de involverede parter, og intet tyder på, at vi får en global og bindende aftale med effektive økonomiske virkemidler.

Alarmerende klimaudvikling

Den manglende optimisme forud for COP16 stiller verdenssamfundet i en bekymrende situation. For siden FN's klimapanel (IPCC) udgav sin seneste vurderingsrapport (AR4) i 2007, har forskellige uafhængige internationale videnskabelige rapporter dokumenteret, at klodens middeltemperatur fortsætter sin stigende tendens. Året 2010 tegner i gennemsnit til at blive et af de hidtil varmeste år målt på kloden siden 1850. Havde det ikke været fordi kloden netop nu er ramt af fænomenet *La Niña*, der af naturlige

årsager gør den lidt køligere, ville 2010 uden tvivl sætte ny varmere rekord. I 2010 oplevede f.eks. Grønland rekordhøje temperaturer (i Nuuk blev der målt de højeste temperaturer siden observationerne blev påbegyndt i 1873), den største afsmeltning siden 1958 samt den længste smelteperiode siden 1978. Det gennemsnitligt varmere klima betyder, at gletschere i Grønland, men også gletschere og iskapper kloden rundt, i gennemsnit er ude af ligevægt. Det vil sige, at disse smelter markant tilbage grundet de nutidige forandringer i klimaet, og dermed bidrage betydeligt til det stigende globale havniveau. Klimaudviklingen er med andre ord alarmerende, og alt tyder på, at observationerne og anbefalingerne fra de seneste videnskabelige rapporter skal tages alvorligt, da vi nu og i fremtiden vil styre direkte mod alvorlige globale klimaproblemer. Heraf fremgår det, at en indsats for at holde temperaturstigningerne under to grader i forhold til det førindustrielle niveau og højst 1,4 grader over det aktuelle niveau kræver minimum to indsatser: For det første skal de globale udledninger af menneskeskabte drivhusgasser toppe inden 2020, hvilket betyder, at udledningerne i de vestlige lande allerede skal toppe inden for fem år og reduceres med 25-40 % i 2020 i forhold til 2000-niveauet. Dette står i skærende kontrast til det faktum, at 2010 tegner til at blive det år, hvor der globalt

set blev udledt flest menneskeskabte drivhusgasser til atmosfæren nogensinde. Der skal med andre ord politisk handling til inden for ganske få år, hvis vi skal kunne nå FN's målsætninger, da en fortsat ophobning af drivhusgasser i atmosfæren i praksis ellers vil gøre det umuligt at holde temperaturen under to grader efter 2020. For det andet skal de globale udledninger i 2050 være reduceret med 50-80 %, hvilket betyder, at udledningen i de vestlige lande skal være reduceret med 80-95 % i 2050.

Helhjertet satsning er den bedste anbefaling

Kravet om hurtig politisk handling betyder populært sagt, at vi ikke har tid til at vente på en global aftale, der bliver ved med at trække ud. I det lys er det befriende, at Danmark allerede har taget fat på sin mentale omstilling med Klimakommissionens rapport fra september i år. Det nye i denne rapport er hverken de tekniske analyser eller de overordnede anbefalinger. Det nyskabende i rapporten er, at en stribe førende økonomer for første gang har regnet på denne omstilling og fundet frem til, at den i værste fald er stort set omkostningsneutral, og i bedste fald – hvis prisen på fossile brændsler stiger – vil vise sig at være en rigtig god forretning for såvel klimaet, økonomien og erhvervslivet (herunder beskæftigelsen). Kombinationen af energibesparelser og mere

egenproduktion af vedvarende energi giver således store samfundsøkonomiske gevinster og en betydelig mindre afhængighed af de regimer, vi i dag importerer vores olie, kul og gas fra. Dertil kommer de betydelige erhvervsøkonomiske fordele ved, at Danmark er i front med at udvikle teknologier og industrielle løsninger, som hele verden allerede i dag efterspørger og vil efterspørge meget mere på sigt.

I klimadebatten høres ofte argumentet: »Jamen det nytter jo intet, at Danmark påtager sig en stor regning for at nedbringe sin egen udledning, hvis ikke resten af verden gør noget«. Det er både rigtigt og forkert. Vi får selvfølgelig ikke bugt med klodens klimaproblemer, hvis ikke Danmark får flere lande med – ikke mindst EU, USA, Kina, Brasilien og Indien. Men en af de bedste anbefalinger, der kan gives, er, at vi selv satser helhjertet og praktiserer, hvad Klimakommissionen allerede har dokumenteret, da en sådan omstilling vil gavne både vores klima og vores velfærd. ■

*Sebastian H. Mernild er klima- og polarforsker (ph.d.), Los Alamos National Laboratory, New Mexico, USA.
mail: mernild@lanl.gov*

*Martin Lidegaard er formand for Danmarks grønne tænketank CONCITO.
www.concito.info
mail: ml@concito.info*